

РЕШЕНИЕ

№ 296

гр. София, 17 май 2024 г.

Върховният касационен съд на Република България, I НО, в публично заседание на шестнадесети октомври през две хиляди и двадесет и трета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: МИНА ТОПУЗОВА
ЧЛЕНОВЕ: ВАЛЯ РУШАНОВА
ХРИСТИНА МИХОВА

при секретар Марияна Петрова, при участието на прокурора от ВП Росица СЛАВОВА, изслуша докладваното от съдия Мина Топузова наказателно дело № 765 по описа за 2023г.

Производството по реда на чл.346 т.1 от НПК е образувано по подадена касационна жалба от защитник на подсъдимия Г. И. Й. срещу въззивно решение № 111 от 04.07.2023г. по внохд № 190/23г. на Пловдивски апелативен съд, първи наказателен състав, с което е изменена частично присъда № 8 от 09.03.2023г. по нохд № 403/22г. на Пазарджишки окръжен съд.

В касационната жалба се претендира наличието на всички касационни основания.

В подкрепа на касационното основание по чл. 348, ал.1, т.2 от НПК се изтъква, че е нарушен чл.13, ал.1 от НПК, тъй като съдът не положил всички усилия за разкриване на обективната истина - не допуснал поискани доказателства, с които да се установи, че св. П. е заинтересован по отношение на дейността на „П. А.“ ООД. Не било установено дали св. П. е осъждан, макар според защитата да е имал задължение да декларира, че не е осъждан съобразно чл.3, ал. 4 от Наредба № 1/12.03.2018г. тъй като св. П. бил управител на дружество, съдружник в „П. А.“ ООД и не бил подал такава декларация. Установяване на осъждането му било необходимо за преценка и проверка на показанията му. На следващо място претендира, че не са проведени повторни разпити на свидетели, с цел задаване на конкретни въпроси. На свидетелите Л. не били задавани въпроси за твърдени почеркови различия в попълнени техни повторни декларации. Несъбирането и необсъждането на доказателства съставлявало нарушение на чл.107 от НПК. Твърди, че само въз основа на показания, прочетени по реда на чл.281 ал.4, както и на специални разузнавателни средства, съобразно чл.281, ал.8 и чл.177, ал.1 от НПК не може да бъде постановена осъдителна присъда. Оспорва приемането на дар в кабинета на подсъдимия като възприето въз основата на недостатъчно доказателства. Твърди, че само съгласието за приемане или получаване на дар не ангажира наказателна отговорност, както и че престъплението подкуп било довършено само тогава, когато имотната облага е получена, в момента на фактическото ѝ приемане. Излага съображения, че парите – 10 банкноти по 50лв. били подхвърлени, тъй като не били взети предвид обтоятелствата, че парите не били поставени в плик, а от банкнотите не били иззети дактилоскопни следи, които пък не били обработени. Липсвали доказателства подсъдимият да се е докосвал до т.н. „синя папка“ и да се е осведомил за съдържанието ѝ.

Оплакването за нарушение на закона защитата обосновава с твърдение за неправилна квалификация. Счита, че деянието е следвало да бъде квалифицирано по основния състав на чл.301 от НК, тъй като подсъдимият не се бил запознал със

съдържанието на документите („синята“) папка и не е можел да пристъпи към съставянето на АУАН, още повече, че преди това той е бил задържан.

По отношение на възведеното касационно основание – явна несправедливост на наложеното наказание, защитата се аргументира с невинността на подсъдимия.

Прокурорът от Върховната прокуратура дава становище за неоснователност на касационната жалба, като отбелязва, че въззивният съд не е допуснал процесуално нарушение при анализа и оценката на доказателствата. Според прокурора съдът е основал решението си на показанията на множество свидетели и ги е съпоставил помежду им, посочил е и защо приема, че са логически свързани и безпротиворечиви. Посочил е въз основа на какви доказателства е изградил констатациите си и е определил наказание с отчитане на всички значими обстоятелства. Моли решението да се остави в сила.

Подсъдимият Й., редовно призован, се явява лично, представлява се от защитник, който поддържа касационната жалба по изложените в нея съображения. Поддържа тезата си за наличие на стговор между свидетелите П. и П., както и това, че съдът не бил положил необходимата грижа за разкриване на обективната истина. Твърди, че не били подложени на критичен анализ използваните специални разузнавателни средства и изготвените ВДС. Моли делото да се върне за ново разглеждане или подсъдимият да бъде оправдан.

Подсъдимият Й. в лична защита заявява, че не е извършил деянието, изобщо не е докосвал парите, не ги бил искал и не бил ги получил.

При последната си дума заявява, че е невинен и че не е извършил това, в което е обвинен.

Върховният касационен съд, I-во наказателно отделение, след като обсъди доводите на страните и извърши проверка в пределите на чл.347 ал.1 от НПК, установи следното:

С първоинстанционната присъда № 8 от 09.03.2023г. по нохд № 403/22г. на Пазарджишки окръжен съд, подсъдимият Г. И. Й. е признат за виновен в извършване на престъпление по чл.301 ал.2, вр. с ал.1, вр. с чл.26, ал.1 от НК и му е наложено наказание от две години лишаване от свобода и глоба в размер на петстотин лева, като деецът е лишен от правото да заема държавна длъжност за срок от две години.

Приложен е чл.66, ал.1 от НК и изтърпяването на наказанието лишаване от свобода е отложено за срок от 3 години.

Съдът се е разпоредил с веществените доказателства, като сумата от 500 лв. е постановено да бъде върната на собственика й - И. Л. П..

По протест на прокурор от ОП – Пазарджик и жалба на подсъдимия с атакуваното въззивно решение № 111 от 04.07.2023г. по внохд № 190/23г. на Пловдивски окръжен съд, първи наказателен състав, първоинстанционната присъда е изменена, като подсъдимият е оправдан да е извършил деянието при условията на чл.26 от НК, а в останалата част е потвърдена.

Касационната жалба е подадена в срок от надлежно легитимирано лице - защитникът на подсъдимия и е допустима. Разгледана по същество се явява неоснователна.

Производството е проведено при спазване на процесуалните правила, като не е допуснато отклонение от стандарта за гарантиране правото на защита на подсъдимия. Събраните доказателства са в такъв обем, че гарантират в пълна степен разкриване на обективната истина, без да се допусне претендираното zlepоставяне на дееца.

Съдилищата с основание са дали доверие на показанията на св. П., който е разпитван многократно, като последователно и непротиворечиво е депозирал своя разказ. Възможната заинтересованост на св. П. е коментирана от въззивната

инстанция; възприети са за налични и други доказателства, които установяват истинността на неговите показания – и те са добросъвестно изброени във въззивното решение (стр.8 от мотивите).

Направените възражения като цяло атакуват обосноваването на съдебния акт на въззивния състав, което не съставлява същинско касационно основание. Независимо от това е необходимо да се отбележи, че за конкретното наказателно производство са от значение достоверността на показанията на посочения по-горе свидетел, а това се установява при надлежното съпоставяне с посочените от въззивната инстанция доказателствени източници. Обстоятелствата, на които акцентира защитата – евентуалното осъждане на св. П., задължението му да подаде декларация съобразно чл.3, ал. 4 от Наредба № 1/12.03.2018г. са иррелевантни по отношение на достоверността на свидетелските му показания, тъй като не представляват априори основания за отхвърлянето им. Претенцията за необходимост от повторен разпит на свидетелите Л. отново се отнася до обосноваването на съдебния акт, но възможността за почеркови различия в двете различни декларации, предмет на казуса по никакъв начин не променя доказателствената основа на обвинението срещу подсъдимия Й..

Неотклонно и последователно е даден отговор на всяко едно възражение на дееца, включително и това срещу показанията на св. Т.. Вътрешните взаимоотношения в рамките на създадената служебна атмосфера в инспекцията по труда предвид събраните в цялост доказателства не могат да се противопоставят на обвинителната теза. Това въззивният състав е обосновал много убедително и е необходимо да се отбележи, че претенцията на подсъдимия изцяло изпълва съдържанието на претенция за обосноваване на съдебния акт – несъставляващо касационно основание.

Не е допуснато нарушение на чл.13, ал.1 от НПК, макар да се твърди, че съдът не положил всички усилия за разкриване на обективната истина. Възможната заинтересованост на св. П., а такава по принцип и в действителност съществува, липсата на установяване дали този свидетел е осъждан не са от съществено значение за установяване на обективната истина по делото, тъй като неговите показания не са възприети безкритично, а са съпоставени с всички останали доказателства. Предвид на това не може да се възприеме защитната теза, че този свидетел е извършил целенасочено злепоставящи дееца действия и е свидетелствал неистинно. Поведението на подсъдимия при срещата със св. П. е обсъдено детайлно и е направен последователен анализ на аудиозаписа от използваното специално разузнавателно средство. Собствените реплики на подсъдимия, съпоставени с показанията на св. П. напълно опровергават възприетата защитна теза, а изводите на съда, които се оспорват, са в пълно съответствие с обективната истина по делото.

Почерковите различия, каквито се твърдят, че има и не били изяснени чрез въпроси на свидетелите Л., също не са от съществено значение за изясняване на обстоятелствата по делото, доколкото несъмнено те не са имали роля при договорния процес между св. П. и подсъдимия Й..

Твърдението, че само въз основа на показания, прочетени по реда на чл.281 ал.4, както и на специални разузнавателни средства, съобразно чл.281, ал.8 и чл.177, ал.1 от НПК не може да бъде постановена осъдителна присъда, е принципно вярно, но несъответно на конкретиката на настоящото наказателно производство. Събраните по делото доказателства са многобройни и далеч не се изчерпват с посочените от защитата доказателствени източници. Това се отнася в пълна степен и относно възражението за липсата на достатъчно доказателства за приемането на дар в кабинета на подсъдимия, което оспорване е лишено изцяло от фактическа основа.

В пълно противоречие с материалния закон е възражението, че само съгласието

за приемане или получаване на дар не било достатъчно, както и че престъплението подкуп било довършено само тогава, когато имотната облага е получена, в момента на фактическото ѝ приемане. В ТР № 1/2019г. тези въпроси са третирани и разяснени в цялата им пълнота, а съгласието за приемане или получаване на дар е самостоятелна проявна форма на престъплението подкуп, което прави на общо основание деянието довършено. В този смисъл оправдаването на деца по обвинението за извършено деяние при условията на чл.26 от НК е в пълно съответствие с приложението на материалния закон.

Възраженията относно предмета на престъплението следва да се отхвърлят като неоснователни, тъй като фактите по обвинението не визират физически досег на подсъдимия с оставените пари, поради което не се изисква изследване за дактилоскопни следи. Не следва да се приемат и останалите възражения под формата на умозаклучения, че логически и житейска най-правдоподобно било да се приеме, че парите са „подставени“, тъй като липсва фактическа основа за възприемане на подобни твърдения за основателни. Въззивната инстанция с позоваване на възприетия аудиозапис от срещата на подс. Й. и св. П. е отхвърлила каквато и да е възможност за zlepоставяне на деца.

Касационният състав отхвърля като неоснователно и нелогично твърдението за нарушение на закона поради неправилна квалификация. Не е приложим основният състав, тъй като децът е бил наясно с правонарушението, дал е съвети и разяснения за отстраняване на доказателства за правонарушението и е приел инкриминирания дар, за да не състави акт за установяване на административно нарушение.

Твърдението за явна несправедливост на наложеното наказание се свежда до тезата, че е осъден невинен дец и не е подкрепено с конкретни аргументи, на които касационният състав да даде отговор. Наложено на подсъдимия наказание е съответно на установените смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства и е адекватно на целите по чл.36 от НК. Не се налага да бъде проявено допълнително снизхождение, поради което присъдата и въззивното решение следва да се приемат за правилни и законосъобразни.

Предвид неоснователността на оплакванията по възведените касационни основания, съдът намери, че въззивното решение следва да се остави в сила.

С оглед на това и на основание чл.354, ал.1, т.1 от НПК, Върховният касационен съд, първо наказателно отделение

РЕШИ:

ОСТАВЯ в сила въззивно решение № 111 от 04.07.2023г. по внохд № 190/2023г. на Пловдивски апелативен съд, първи наказателен състав.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.